

Maestrul din aceste povestioare nu se referă la o persoană anume. El poate fi în egală măsură un *guru* hindus, un *roshi* zen, un înțelept taoist, un rabin evreu, un călugăr creștin sau un mistic sufîit. El poate fi deopotrivă Lao Tse, Socrate, Buddha, Iisus, Zarathustra sau Mohamed. Învățăturile sale sunt la fel de valabile în secolul XX cum erau în secolul VII î.Ch. Ele nu aparțin mai mult Occidentului decât Orientului, sau invers. Contează oare cu adevărat toate aceste antecedente istorice? La urma urmei, istoria nu reprezintă altceva decât o înregistrare a aparențelor, în nici un caz Realitatea. Ea este o înșiruire a doctrinelor, nicidecum Tăcerea.

Orice anecdotă veți alege dintre cele care urmează, citirea ei nu va dura mai mult de un minut. Limbajul Maestrului vi se va părea de multe ori ironic, exasperant, chiar absurd, câteodată. Aceasta, vai!, nu este o carte ușoară. Ea nu a fost scrisă pentru a instrui,

ci pentru a Trezi. În paginile ei (dar nu în cuvintele tipărite, nici măcar în povestioarele ca atare, ci în spiritul ei, în atmosfera pe care o creează) este ascunsă o Înțelepciune care nu poate fi tradusă în cuvinte omenești. Pe măsură ce veți citi paginile tipărite și vă veți lupta cu limbajul criptic al Maestrului, este posibil să experimentați fără să vă dați seama Învățătura Secretă care se ascunde în spatele aceluia limbaj, fiind astfel Treziți, transformați. Acesta este înțelesul Înțelepciunii: acela de a fi transformat fără nici cel mai mic efort din partea dumneavoastră; de a fi transformat – credeți sau nu – prin simpla trezire la realitatea de dincolo de cuvinte, care nu poate fi nici măcar atinsă de cuvinte.

Dacă veți trăi fericirea de a fi astfel Trezit, veți înțelege pe loc de ce adevăratul limbaj al Realității este cel care nu poate fi rostit, la fel cum adevărata acțiune este cea care nu este făcută, iar adevărata transformare este cea care nu presupune eforturi.

Atenție:

Citiți aceste povestiri în doze mici – câte una sau două o dată. O supradoză le va diminua puterea.

– Omul spune prostii, a afirmat vizitatorul după ce l-a auzit vorbind pe Maestru.

Discipolul i-a răspuns:

– Și tu ai spune prostii dacă ai fi nevoit să vorbești despre Inexprimabil.

*Când vizitatorul i-a relatat
Maestrului părerea sa, acesta i-a
răspuns:*

*- Toată lumea spune prostii.
Penibili sunt doar cei care o fac la
modul solemn (care se iau în serios).*

Discipolul s-a adresat vizitatorului:

– Te avertizez că nu vei înțelege nimic din ceea ce va spune Maestrul dacă nu te vei afla în dispoziția sufletească adecvată.

– Și care este această dispoziție?

– Aceea a unui student dornic să învețe o limbă străină. Cuvintele pe care le rostește Maestrul îți vor fi familiare, dar nu te lăsa înșelat; semnificația lor este complet străină.

Maestrul putea să fie foarte critic atunci când considera că este cazul.

Era însă imposibil să te superi pe el, chiar dacă te muștra cu asprime. Întrebat cum reușește acest lucru, el a răspuns:

– Depinde cum procedezi. Ființele umane sunt ca niște flori; ele se deschid și sunt receptive la roua care cade asupra lor, dar resping ploaia violentă.

– Dacă doriți să vă descoperiți defectele, le-a spus într-o zi Maestrul discipolilor, observați ce anume vă irită la cei din jur.

El a povestit cum soția sa a pus odată o cutie cu bomboane pe un raft al dulapului din bucătărie, dar numai o oră mai târziu, a constatat că aceasta era deja mai ușoară. O parte din bomboane dispăruseră. Ea le-a găsit imediat, învelite în hârtie, în sacul cu lucruri al noii bucătărese. Nedorind să provoace o scenă, buna femeie a preferat să ia înapoi bomboanele și să le pună în altă parte, departe de orice tentație.

După cină, bucătăreasa și-a anunțat demisia, chiar din seara respectivă.

– De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Maestrul.

– Nu vreau să lucrez pentru oameni care fură înapoi, a fost răspunsul ei sfidător.

A doua zi, Maestrul a continuat cu povestea hoțului care a găsit pe ușa seifului pe care tocmai se pregătea să o arunce în aer următorul afiș: „Te rog, nu folosi dinamită. Seiful nu este încuiat. Tot ce ai de făcut este să întorci mânerul“.

Când a apăsat însă pe mâner, peste el a căzut un sac cu nisip, toate luminile s-au aprins și în cartier au început să răsunе sirenele.

Când Maestrul l-a vizitat pe hoț la închisoare, acesta i s-a plâns cu amărăciune:

– Ce încredere să mai am de acum înainte în altă persoană?

Când un oaspete s-a oferit să spele vasele după cină, Maestrul l-a întrebat:

– Ești sigur că știi cum să speli vasele?

Omul a protestat, afirmând că a făcut așa ceva toată viața. Maestrul i-a ripostat:

– Nu aveam nici o îndoială că poți să cureți vasele. Mă îndoiam doar că știi să le speli.

Mai târziu, el le-a explicat discipolilor săi:

– Există două feluri de a spăla vasele. Unul constă în a le spăla pentru a le curăța; celălalt în a le spăla numai de dragul de a le spăla.

Discipolii tot nu au înțeles, așa că el a continuat cu explicațiile:

– Prima acțiune este moartă, căci în timp ce corpul spală vasele, mintea sa este fixată asupra obiectivului de a le curăța. Cea de-a doua acțiune este vie, căci mintea se află exact acolo unde este corpul.

– Iluminarea, a spus Maestrul, înseamnă să știi exact unde te afli, în fiecare moment, lucru care nu este deloc ușor!

Ca să exemplifice, el a dat drept pildă pe un prieten al său, extrem de popular, care, deși depășise vârsta de 80 de ani, era încă invitat la o sumedenie de petreceri. Odată, l-a localizat la una din aceste petreceri și l-a întrebat la câte fusese în seara respectivă.

– La șase, a răspuns bătrânul domn, fără să-și ia ochii din carnețelul în care și-i fixase.

– Ce faci? Te uiți să vezi unde o să mergi în continuare? l-a întrebat el.

– Nu, a răspuns dinamicul personaj. Mă uit să văd unde mă aflu acum.

Maestrul făcea alergie la ideologii.

– În orice război al ideilor, obișnuia el să spună, pierderile colaterale sunt oamenii obișnuiți.

Mai târziu, el a explicat:

– Oamenii ucid pentru bani sau pentru putere. Dar cei mai cumpliți criminali sunt cei care ucid pentru ideile lor.

La o conferință, Maestrul a spus:

– Geniul unui compozitor poate fi găsit în notele muzicii sale, dar analiza notelor nu îi va revela geniul. Măreția unui poet este oferită de cuvintele sale, dar studiul cuvintelor nu va dezvălui nimănui sursa inspirației sale. Dumnezeu se revelează pe sine în creație, dar cercetând creația – oricât de minuțios –, nu îl veți găsi pe Dumnezeu mai mult decât ați putea găsi sufletul cercetând trupul.

Au urmat apoi întrebările. Cineva din sală a întrebat:

– Atunci, cum îl putem găsi pe Dumnezeu?

– Privind creația, nu analizând-o.

– Și cum trebuie să o privim?

– La fel ca țăranul care a încercat să vadă frumusețea apusului de soare, de care auzise atâtea, dar nu a descoperit decât soarele, niște nori, cerul și orizontul pământului, până când și-a dat seama că

frumusețea nu este un „lucru“, ci un mod special de a privi. Degeaba îl veți căuta pe Dumnezeu, dacă nu veți înțelege că el nu poate fi văzut la fel ca un „lucru“. Pentru a-l vedea, este nevoie de un mod special de a privi, la fel ca cel al copiilor mici, a căror privire nu este distorsionată de doctrine și de convingeri prefabricate.

Tatăl uneia dintre femeile-discipol a intrat ca o furtună în camera în care Maestrul își ținea conferința.

Ignorându-i cu desăvârșire pe cei prezenți, el a strigat la fiica sa:

– Ți-ai abandonat studiile la universitate ca să stai la picioarele acestui prost! Ce te-a învățat el?

Fata s-a ridicat calmă, și-a luat tatăl de mână, l-a scos afară și i-a spus:

– Traiul alături de el m-a învățat ceea ce nici o universitate nu ar fi putut să facă: să nu mă mai tem de tine și să nu mă mai simt stânjenită de comportamentul tău dizgrațios.